

които преди малко сами пѣха, когато гърмѣше. Бѣше пустота наоколо. Нивята, жълтитѣ преди облака нивя, сега се ширѣха черни като разорани. Угарь ти думамъ. Нѣмаше ги житата. Она, който ги бѣше далъ, си ги прибра.

Талей засвири една кръшна пѣсенъ и се услуша дали щърчетата надъ главата му ще разтворятъ криле. Но тѣ не ги размахнаха. Тогава по моста мина кмета на Орлица дѣдо Иванъ. Той отиваше къмъ убитото поле, клатѣше глава и самъ на себе си нѣщо хортуваше. Като чу Талеевата гждулка сякашъ ожилень, той се изправи и замаха ржце къмъ него:

— Тѣй а, ние тука петъ години те храниме като наше куче, а 'ти ей какъвъ си билъ. Когато сърцата ни плачатъ отъ мъка, ти се радвашъ, свиришъ ржченица, ай? Не те ли е срамъ! Я погледни тия убити пилета до краката ти, за тѣхъ баремъ малко мило да ти бѣше станало. Нѣмашъ ли сърце! Да се махашъ отъ главата ни още днесъ, иди си! Ако осъмнешъ утре съ камъни ще те изпроводиме тѣй, че да помнишъ орличанитѣ!

И разлютениятъ старецъ грабна гждулката на слѣпия и съ все сили я удари о кривата върба.

Талей онѣмѣ. До вечерта стоя безъ да мръдне, а когато падна нощъ надъ Орлица,